

Πριν αποχωριστούμε

Ψυχούλες, ηλιογέννητες
στερνής πνοής Πνοούλες,
πόθεν ερχόσαστε και που
πάτε ζωή, Ζωούλες;

Ερχόμαστε απ' τ' "άγνωστο"
το ταίρι μας να βρούμε
κι αφού χορτάσουμε φιλία
πριν αποχωριστούμε

αντάμα τη στερνή στιγμή
απ' τ' όνειρο να βγούμε
κι αληθινά να ζήσουμε
τ' όνειρο που δε ζούμε.

Απαρατήρητη ζωή

*στον παιδικό μου φίλο, Ποιητή
και Δάσκαλο Δημήτρη Κακαλίδη*

Όταν στις δώδεκα κι απ' το βαθύ σκοτάδι
σηκώνονται οι νεκροί να περπατήσουν
τα βήματα τους αντηχούν μέσα στον ύπνο μας
όπως το στιγμιαίο πάτημα του χρόνου.

Απρόσμενα κάποτε
του ονείρου το άδυτο παραβιάζουν
και τυχαία τάχα βγαίνοντας μπροστά σου
σου μιλούν για πράγματα απίθανα
πράγματα έξω από την λογική.

Μα όταν σε ανύποπτο χρόνο
το επερχόμενο καταφτάνει
κι ο κόσμος σαλεύει από το πάνω – κάτω γύρισμα
των νεκρών το λόγο τότε ερμηνεύουν
των θνητών
τα μοιραία
συμβάντα.

Τα αιώνια άπαντα

Με βελόνι και σκέψη
θα μετρήσω τη λέξη
και με νήματα Λόγου
θα πλέξω της Τέχνης το νόημα.

Στην τριβή των παλμών μου
με αίμα ποτίζω την έκφραση
και στη χτισμένη από σκόνη Μορφή
Ψυχική δίνω έμφαση.

Και το βράδυ, κατάκοπος
εις εμαυτόν αναπαύομαι
Με τη ζωή και το θάνατο
στο ίδιο «σκαμνί», δικάζομαι.

Κι όποιο πρωινό, η νικήτρια φωνή, έξαφνα
με δύναμη κυρίαρχης κραυγής θα καλέσει:
«Ποιητή! Έξελθε των εις μάτην Κειμένων»
Ζωντανό θα με δουν οι Ουτοπίτες μου
των εικονικών Πόλεων, του ψευδο-κυβερνοχώραου.